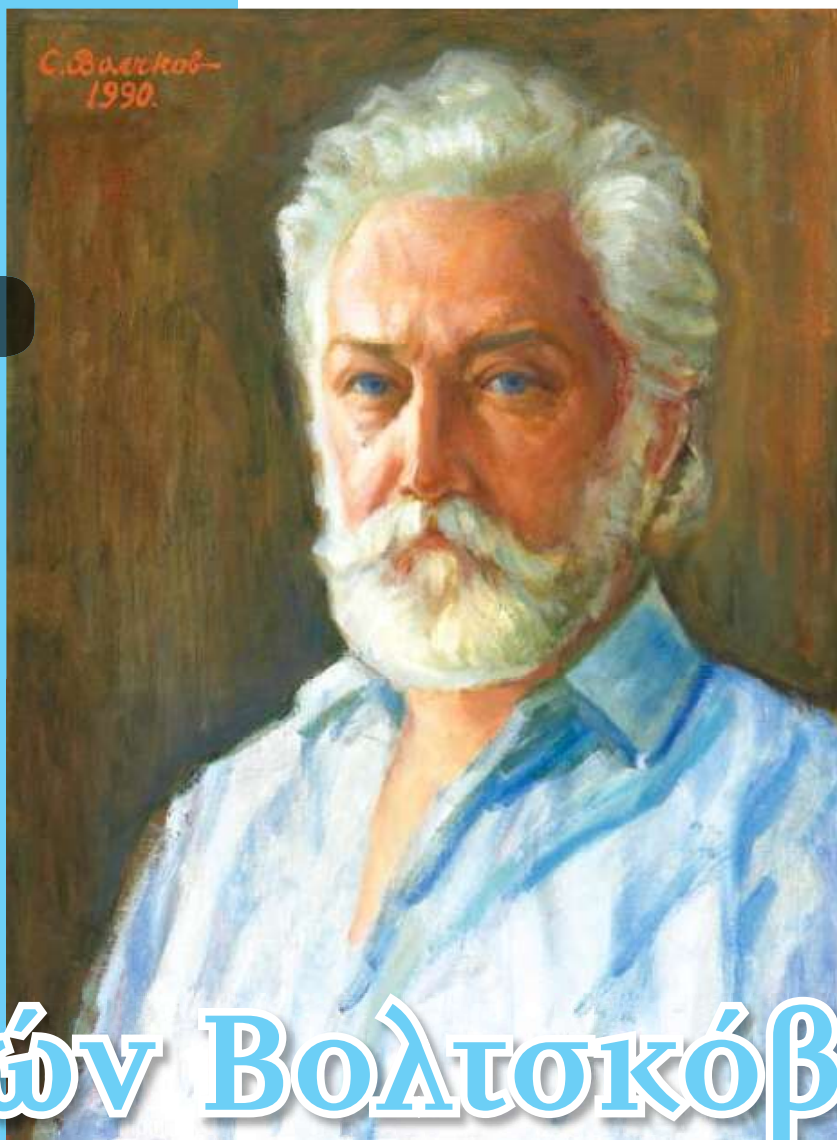

Αυτοπροσωπο-
γραφία 1990.
Symeon Volchkov
Arthouse.

Αφιέρωμα

ΣΤΟΝ
ΖΩΓΡΑΦΟ
ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗ
ΣΥΜΕΩΝ
ΒΟΛΤΣΚΟΒ
ΓΙΑ ΤΑ
90 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ
ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ

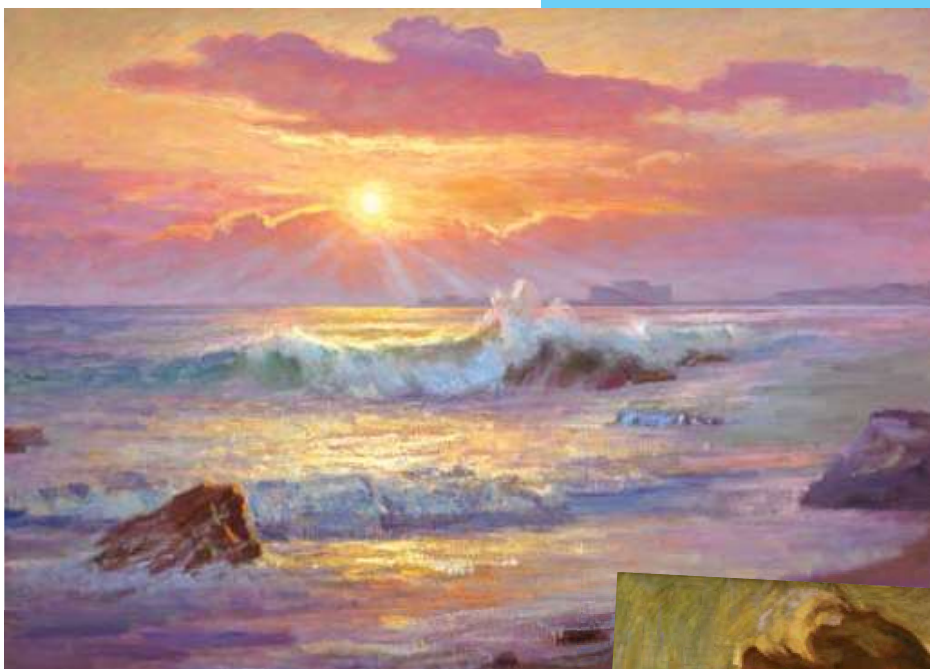
Συμεών Βολτσκόβ ζωγράφος & ποιητής

• **Του Δρ. Κλείτου Ιωαννίδη**
Καθηγήτη Φιλοσοφίας -Θρησκευολόγου

Στα τόσα χρόνια της ζωής του, που έζησε στην Κύπρο, δεν είχα την αγαθή τύχη να γνωρίσω από κοντά τον εκλεκτό ζωγράφο-ποιητή, Ρώσο στην καταγωγή και Κύπριο στον ψυχισμό, Συμεών Βολτσκόβ. Με πονεί εκ των υστέρων αυτή η παράλειψη. Το πεπρωμένο θέλησε να τον γνωρίσω μέσα από την απέραντη αγάπη της θυγατέρας του Λάρας, που με την αισθητική-ποιητική ψυχή της, κατόρθωσε να με γεμίσει απ' τα χρώματα και τον ποιητικό λόγο του καλλιτέχνη πατέρα της. Ευλογώ την πρωτοβουλία της Λάρας και χαίρομαι για τη σπάνια αυτή συνάντηση. Ευχαριστώ τη Λάρα

για τον ουρανό, που μου χάρισε. Είμαι για πάντα ευγνώμων για τους πολύτιμους θησαυρούς, που γνώρισα, χρωματικούς και ποιητικούς. Ότι πήρα ανήκει εξολοκλήρου στη σφαίρα της άγιας ομορφιάς, της επιμέλειας της ύπαρξης, του θείου ερωτικού επιφωνήματος. Πρόκειται για αλησομόνητη αισθητική έκπληξη, ασήκωτη για τον αισθαντικό δέκτη, προσιτή για τον λάτρη του υπέρτατου κάλλους, τον αγωνιάδη για τα αισθητά-υπεραισθητά της πυρακτωμένης καρδιάς.

Σε κάθε ξεχωριστό πίνακα, που είδα στο φιλόξενο σπίτι της Λάρας Παρτζίλη, που με Μουσείο Τέχνης ή Πινακοθήκη μοιάζει περισσότερο, στο βιβλίο «Αλμπατρος», στο cd, που μελέτησα, και στο φιλμ, που παρακολούθησα, με τα έργα και τις ημέρες του Συμεών Βολτσκόβ στην Κύπρο, πέρα

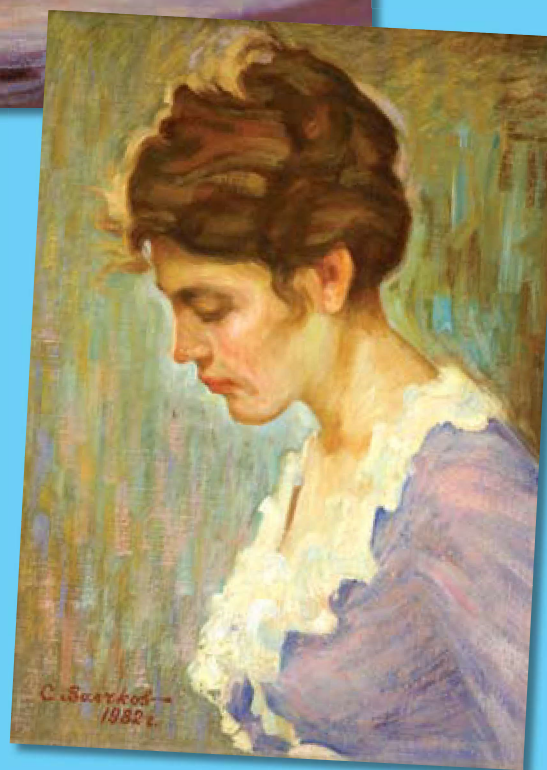

Το Κάστρο της Πάφου στο ηλιοβασίλεμα. Πίνακοθήκη Ιδρύματος Μακαρίου Γ'.

απ' τον λυρισμό του ζωγράφου-ποιητή, βίωσα τον μυστικισμό της άγιας Ρωσίας, που μεταφράστηκε σε πάναγνη ρωσική και κυπριακή φύση, τοπογραφία της ψυχής και συγκροτημένη εσωτερική γεωγραφία του είναι, χαμηλόφωνη οντική σημειολογία.

Ο Συμεών Βολτκόβ γεωμετρεί χρωματικά την πλούσια εικαστική ψυχή του, γνωρίζοντας με χάρη τη γραμματική και τη σύνταξη της ζωγραφικής γλώσσας. Πότε ρεαλιστικά και πότε ιμπρεσιονιστικά, ως αληθινός μύστης-ιεροφάντης μυσί τον αναγνώστη θεατή του στα ενδότερα του καταπετάσματος, εισερχόμενος πρώτος, ως αληθινός αρχιερέας της τέχνης, στα άγια των αγίων του μεγαλειώδους κάλλους της Δημιουργίας του Θεού. Κι όταν πρόκειται για τις ρωσικές ή τις κυπριακές στιγμές του, ο έξοχος φιλέλληνας, φίλος της Κύπρου και Ρώσος καθ' όλα στον πυρήνα του είναι του, δείχνει πως προσκυνά ευλαβικά ό,τι παίρνει στα χέρια του, γι' αυτό και κατορθώνει να του αποδώσει αθωότητα, καθαρότητα, ιερότητα, συγκλονισμό, δέος, κατάνυξη. Και τούτο ισχύει απόλυτα και για τα δύο μεγέθη της καλλιτεχνικής του φύσης, ζωγραφική και ποίηση.

Διάφοροι, που μίλησαν για τον Συμεών Βολτκόβ, γράφουν για το αποδημητικό πουλί που ήταν και το ακραίο μεταίχμιο στο οποίο βρισκόταν διαρκώς. Αν συμφωνούμε μ' αυτές τις θέσεις, είναι για να τις προχωρήσουμε στην καθολικότητα, στην οικουμενικότητα του θερμού λόγου, ζωγραφικού και ποιητικού, που τον διακρίνει. Επικυρώνει δόκιμα την ομορφιά της αλήθειας, την αλήθεια της ομορφιάς σε κάθε εικαστική του σύνθεση, σε κάθε ποιητικό του ρήμα. Πρόκειται για Ζηγώνειο

Κοπέλα με τα ροζ. Πορταίο της κόρης του. Symeon Volchkov Arthouse.

κοσμοπολίτη, αληθινό συμπατριώτη του Κιτιέα στωικού γενάρχη.

Όταν πρωτοείδα πίνακες του Συμεών Βολτκόβ ή πρωτοδιάβασα τα ποιήματά του, ήρθε στον νου μου ο μεγάλος ποιητής της ελληνικής αρχαιότητας Σιμωνίδης ο Κεΐος, που έλεγε «Η ζωγραφική είναι ποίηση σιωπηλή και η ποίηση είναι ζωγραφική που ομιλεί...». Και τα δύο ισχύουν πλήρως στην περίπτωση του Συμεών Βολτκόβ. Η σιωπηλή ζωγραφική του απελευθερώνει πλαστικά την ψυχή προς τα ύψη, και δεν σε ασκεί στην πειθώ, αλλά σε κατανύγει στη μεταφορά, σε κινεί συγκινησιακά

Νεκρά φύση με το πορταίτο της κόρης του. Simeon Volchikov Arthouse.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΣΟΝΕΤΑ 1

ΣΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΑ Η ΙΕΡΗ ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

**Στον αγαπητό μου φίλο και ξάδελφο
Αλεξί Φ. Πούτρενκο**

Όλα ανθίζουνε εδώ, μοσχοβολούν...
Ακόμα και στις πέτρες Παράδεισος ηχεί.
Μα την Πατρίδα η καρδιά κι η ψυχή μου όλο θρηγούν,
Τον πόνο μου γι' αυτή δεν απαλύνει η φυγή.

Μελαγχολώ, όταν κοιτάω την Οικουμένη,
Εκεί που λάμπει με διαμάντια ο ουρανός,
Και τραγουδά η ιερή Μούσα λυπημένη,
Πως η ζωή-ειν' ένας ψευδοθησαυρός.

Καθώς μιλάω με το φλογισμένο ουρανό,
Κάτι με σπρώχνει ν' αγκαλιάσω όλο το σύμπαν...
Κι από άστρο ζαφειρένιο μακρινό
Νοερά πέμπω σ' ένα φίλο κάποιο σήμα.

Κι ωσότου δεν στερεύει η πηγή για τη ζωή
Πιστεύω στη φιλία και η πίστη μου-ιερή.

στην προέκταση. Η ιερόπρεπη ποίησή του είναι ύμνος στα ένδον, πόσις από πηγή-αγίασμα και βρώσις άρτου, που τα μοναχικά δάκρυα αγάπης μετέτρεψαν σε θεία μετάληψη.

Ο εραστής των υπερβατικών Συμεών Βολτοκόβ καταθέτει, ως αληθινός άλμπατρος, τη συγκομιδή των ελευθέρων πτήσεων του στη γη της Ρωσικής Κύπρου και στον ουρανό της Κυπριακής Ρωσσίας, πολύτιμους λίθους, που θα πρέπει να φυλαχτούν μετά φόβου Θεού. Προχώρησε στα σκοτεινά, όπως τον Άγιο Ιωάννη του Σταυρού και κόμισε άγιο φως στους σκληρούς καιρούς του Αρμαγεδώνα, της Ησιόδειας σιδερένιας εποχής, του Εμπεδόκλειου νεύκου.

Στάθηκε όμως οδοδείκτης χαριτωμένης Αφροδίτειας αγάπης, ένας αληθινός Ορθόδοξος Χριστιανός, που είδε από ψηλά την πατρίδα μας Κύπρο, και πάτησε γερά στην ιερή γη της Ρωσσίας, για την οποία πολέμησε, τραυματίστηκε, πόνεσε πικρά, ως στοργικός πατέρας, δάσκαλος, σύζυγος αγαπημένος, ηρωικός πολεμιστής κατά των σκοτεινών δυνάμεων.

Μιλώντας ο Κάρολος Μποντλαίρ στο δικό του πληγωμένο Άλμπατρος, καταλήγει στα μεγάλα πληγωμένα του φτερά, που τον εμποδίζουν να πετάξει. Ο πληγωμένος Άλμπατρος Συμεών Βολτοκόβ, παρά τα πληγωμένα του φτερά, καταφέρνει να πετάξει στο άγνωστο της Τέχνης και να κομίσει το καινούριο, όπως το ήθελε ο μεγάλος Γάλλος ποιητής του 19ου αιώνα Κ. Μποντλαίρ. Πλήρωσε ακριβά το τίμημα, όπως πληρώνουν προμηθεϊκά, όσοι κλέβουν το πυρ των Θεών. Έζησε τον δικό του Καύκασο, δεσμώτης της ομορφιάς, δεσμώτης του λόγου, δεσμώτης του χρώματος. Κι εξήλθε εις αναψυχήν, αφού διήλθε διά πυρός και ύδατος: κυπριακή εποποιία, οικογενειακά δράματα, απώλειες παιδιών (υιού και γαμβρού), απώλεια της αγαπημένης του συζύγου Κατερίνας. Ωστόσο, η χαίνουσα πληγή του, μ' όλες τις υποτροπές της, έγινε πηγή βαθιά, φρέαρ Ιακώβ και ύδωρ ζων, αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον.

Ζέον πνεύμα ο Συμεών Βολτοκόβ, αγάπησε με αγνό πάθος τη θαλασσοφιλήτη, θαλασσοδαρμένη Μεσόγειο, το φως της, και τα απέδωσε θερμά εν λόγω και έργω (πλαστικό), ένα υγρό παραμύθι στην Πέτρα του Ρωμιού, στην κατεχόμενη Αμμόχωστο του Άη Νικόλα, των ενετικών τειχών, στην πανέμορφη Κερύνεια με το κάστρο της πάνω στους βράχους και τα κύματα, που «για αιώνες αδιάλλαχτα μ' αυτούς παλεύουν με οργή», Κύπρος του δίσεκτου Ιουλίου-Αυγούστου 1974 (μοιρασμένο στα δύο πανήψυλο δέντρο-μια τρα-

**Φεγγαρόλουστη νύχτα στο Βόσπορο.
Symeon Volchkov Arthouse.**

Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος Α'. Ιδιωτική συλλογή.

γική συνέπεια της οργής των θεών και των δαιμόνων στη ρομαντική, κατά τα άλλα, ατμόσφαιρα της όμορφης αέναης φύσης). Ταξιδεύοντας στον ατέλειωτο πανοραμικό κόσμο των χρωμάτων της Κύπρου, βλέπουμε την Πάφο, αρχαία και μεσαιωνική, το Τρόδος με την πλούσια του βλάστηση, όπου κάθε μίλι και κρυμμένος θησαυρός των Βυζαντινών μας χρόνων, τους απρόσιτους κρημνούς του Σταυροβουνίου «με το σταυρό, που ακουμπά στο γαλανό της Οικουμένης», Καντάρια, Λάρνακα στο φεγγαρόφως και στο λιόγερμα, «η Αρμωχωσιτιανή συμφωνία», δοσμένη μέσα από το καταπληκτικό φως, που πέφτει εκ του Ουρανού με μια υπόσχεση, που εκκολάπτει την ελπίδα για αναγέννηση τη δραματική εκείνη ώρα της φουρτουνιασμένης θάλασσας – όλα αυτά που συνθέτουν την κυπριακή εποποιΐα. Αλλά και πανέμορ-

Στη μνήμη του γιού

Το μήνυμα θανάτου ήταν πολύ βαρύ,
Βαρύτερο κι από το μολυβένιο βέλος,
Αλύπητο μαντάτο ήταν, γιε μας προσφιλή!
Ποιος πίστευε στο αναπάντεχό σου τέλος,
Ψυχή ταλαίπωρη, ονειροπόλα κι αφελής!

Τόσο αγνή κι ευκολόπιστη ψυχή,
Που η πόρτα σου ήταν πάντα ανοιχτή
Σε κάθε σύντροφο-μπεκρή με υποκρισία.
Και στη δολιότητα μιας κόμπρας για ληστεία
Χαμογελούσες όπως στον ήλιο το παιδί.

Και τι παράξενο! – Με τη ζωή ερωτευμένος,
Στη Μούσα μέρα-νύχτα θυσιασμένος,
Μόνο σ' αυτήν αφοσιωμένος με μανία,
Σαν δούλος την υπηρετούσες εμπνευσμένος,
Με πίστη και με αϊπνίες συνοδεία.

Τώρα δε θα 'ρθεις πια την πόρτα να χτυπήσεις.
«Μαμά, εγώ είμαι, ο Βολόντια», - δε θα πεις.
Ω, δυστυχία! Φώλιασε στα σπλάχνα μου ο καημός
Και της απόγνωσης τη φρίκη ποιος θα σβήσει
Που είν' σαν ζώο λυσσασμένο, σαν εχθρός;!

Πώς να αλλάξω εγώ το πεπρωμένο,
Που το μοιράζει σ' όλους ο Θεός
Κατά τη γέννηση με της ζωής το νήμα;
Και σαν κοπεί, ποιο, άραγε, σωτήριο βήμα
Μπορώ να κάνω, για να επανέλθει ο παλμός;..

ΤΙ ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ:

Δημήτρης Χριστόφιας, *Πρόεδρος της Κυπριακής* *Δημοκρατίας:*

«Ο Συμεών Βολτοκόβ είναι ένας διακεκριμένος καλλιτέχνης. Το φως είναι διάχυτο στους πίνακές του, στη δουλειά του γενικότερα. Είναι ένας άνθρωπος, που αγάπησε πολύ τη φύση, ιδιαίτερα την κυπριακή φύση, η οποία έχει τον χαρακτηριστικό της γνώμονα – το άπλετο φως, γι' αυτό και στο έργο του απεικονίζεται η φύση με λαμπερά χρώματα. Κι αυτό σημαίνει, είχε φως στην ψυχή του, στην καρδιά ο άνθρωπος... κι ήταν άνθρωπος με όραμα.

Γεγονότα, τραγωδίες ρίχνουν σκοτάδι, κι αυτό το σκοτάδι της τραγωδίας της Κύπρου εκφράζεται και μέσα από έργα του Συμεών Βολτοκόβ.

«Η φλεγόμενη Αμμόχωστος» για παράδειγμα, - ένα συγκλονιστικό έργο, το οποίο ακριβώς, μέσα από το μουντό των χρωμάτων του απεικονίζει τη δυστυχία, την τραγωδία.

Νομίζω ότι αγάπησε την Κύπρο όχι λιγότερο από την πρώτη, την πραγματική του πατρίδα. Ήταν η δεύτερη του πατρίδα. Ήταν εξίσου Ρώσος και Ουκρανός και Κύπριος. Ρώσος και Κύπριος περισσότερο, βέβαια, αλλά ο Συμεών ήταν διεθνιστής πάνω από όλα... πατρίδα του ήταν ολόκληρος ο κόσμος. Κι αυτό σημαίνει ολοκληρωμένος πνευματικός άνθρωπος.

Είναι μια κληρονομιά για την Κύπρο, την οποία η Κύπρος, πρέπει να ομολογήσω, δεν έχει συνεκτιμήσει ακόμα».

Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος **της Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος Α΄**

«Συγχαίρουμε για τη θαυμάσια καλλιτεχνική παρουσία. Όλα τα εκτεθειμένα έργα μαρτυρούν την καλλιτεχνική δημιουργία ενός επιτυχημένου ζωγράφου. Ευχόμαστε στον δημιουργό, τον αγαπητό κ. Συμεών Βολτοκόβ να συνεχίσει να δημιουργεί με επιτυχία και να μας δώσει την ευχαρίστηση να απολαύσουμε και άλλα έργα του.»

12/1/1990

Γιούρι Φώκιν

Πρέσβης της Σοβιετικής Ένωσης

«Θερμά συγχαρητήρια για την εξαιρετική έκθεση, η οποία μαρτυρεί ένα εξαιρετικό ταλέντο και όχι μόνο. Δεικνύει επίσης πως ένας άνθρωπος με ρωσική ψυχή είναι σε θέση να αποτυπώσει με τα

μέσα της ρεαλιστικής τέχνης τα κυριότερα χαρακτηριστικά της φύσης και των ανθρώπων μιας άλλης χώρας. Εύχομαι νέες επιτυχίες στη δημιουργία και την προσωπική ζωή.» 12/1/1990

Ερατώ Μαρκουλλή

τέως Υπουργός Εξωτερικών:

«Είσαστε από τους πιο ταλαντούχους ζωγράφους. Οι πίνακές σας έχουν τόση αλήθεια και τόσο λαμπερά χρώματα. Πολύ σπάνια βλέπουμε στη Κύπρο τέτοια έργα Τέχνης. Σας ευχαριστούμε για την αγάπη σας για τη χώρα μας και σας συγχαίρουμε για το εξαιρετικό σας έργο.» 23/01/1990

Κλαίρη Αγγελίδου

Ποιήτρια, φιλόλογος, Πρώην

Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού:

«Ο Συμεών Βολτοκόβ ήταν ένας άνθρωπος, που όταν τον συναντούσες, δεν μπορούσες έπειτα να τον ξεχάσεις. Ήταν ένας άνθρωπος πληθωρικός, ένας άνθρωπος φιλοσοφημένος, ένας άνθρωπος, γεμάτος ομορφιά και αγάπη, και πιστεύω ότι δύσκολα μπορείς να βρεις αυτό τον συνδυασμό του ζωγράφου και του ποιητή, που να είναι και τα δυο περίπου στο ίδιο ύψος.

Έρχεται ένας ξένος και αγαπά τόσο πολύ αυτό

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΣΟΝΕΤΑ 11

Σαν άσπρο τριαντάφυλλο, αθώα και αγνή,
Σαν θείο δώρο φανερώθηκες Εσύ,
Για να χαρώ σε τούτη τη ζωή
Την ομορφιά σου, τη φιλία σου πιστή

Μ' ανέβαζες συχνά ως τον Παράδεισο,
Που ήσουν τόσο στοργική και ταπεινή.
Την ευτυχία μου 'φερες, με μάγεψες,
Στις φλέβες κύλησε χαρά παντοτινή.

Ακόμα και σ' εμάς δεν ήταν όλα ονειρεμένα:
Ο χωρισμός συχνά μας στέρησε χαρές,
Μα η αγάπη μου ήταν αστείρευτη για Σένα,
Μοναδική μου, αλησμόνητη και σήμερα και χθες.

Και να, που έμεινα χωρίς φτερά- ο αετός
Που ζει, μα δίχως ευτυχία, δίχως φως!

τον τόπο, τον θεωρεί δικό του, τον αγαπά και τον τραγουδά, σαν να είναι ένας ποιητής ή ένας ζωγράφος της Κύπρου. Δεν τον ξεχωρίζει, και σαν τρόπο, που γράφει την ποίησή του και ο τρόπος που ζωγραφίζει. Και είναι πολύ σημαντικό, ένας ξένος να γίνεται ένα με τον τόπο και να τον παρουσιάζει τόσο ζωντανά.

Πιστεύω, ως ζωγράφος, ήταν πιο δυνατός. Όμως και η ποίησή του είναι πάρα πολύ υψηλού επιπέδου. Έδωσε πάρα πολλά πράγματα για την Κύπρο, και θα πρέπει να του χρωστούμε ευγνωμοσύνη».

Ευφήμιος Μπέρνσταϊν

Ποιητής, καθηγητής Πανεπιστημίου στη Ρωσία:

«Πολλοί Ρώσοι ποιητές ζωγράφιζαν. Μεταξύ τους είναι και ο Πούσκιν, και ο Λέρμοντοβ. Πολλοί ζωγράφοι έγραφαν ποιήματα, όπως ο Σαγκάλ, ο Καντίνσκι. Όμως λίγοι είναι, για τους οποίους αυτά τα δυο είδη της Τέχνης ενώθηκαν σε ένα. Τέτοιος ήταν ο υπέροχος Μαξιμίλιαν Βολόσιν, τέτοιος είναι και ο κάτοικος της Κύπρου Συμεών Βολτσκόβ, μάστορας της Ζωγραφικής και μάστορας του Λόγου, όπως δικαιολογημένα δηλώνουν οι τεχνοκριτικοί».

Τηλέμαχος Κάνθος

Κύπριος ζωγράφος, έγραψε τις εντυπώσεις του στο βιβλίο επισκεπτών:

«Ο Πόντος και η θάλασσα, το κύμα και τα ανεμοδαρμένα, φουρτουνιασμένα ακρογιάλια... κινούν τη ρομαντική ψυχή του... Στα σύντομα περάσματά του από την Κύπρο... τον βλέπουμε ανήσυχο και ξαφνιασμένο να δρασκελά μ' αδρά βήματα τον Κυπριακό χώρο, να σταματά γοητευμένος μπρος στο ιστορικό τοπίο, τη φυσιογνωμία του βράχου, της πέτρας, της θάλασσας. Κατακτά τη γνωριμία, και διεισδύει στα μυστικά, των, στην «Πέτρα του Ρωμιού», στο «Μπελλαπαίς», στην «Καντάρα», τη «Σαλαμίνα». Φθάνοντας και στην Αγία Νάπα, τη σπηλιά, την άγρια και δραματική, εναποθέτει την ιδιοσυγκρασία του, προσεγγίζει την ταύτιση».

Κώστας Μόντης, Κύπριος ποιητής

Γνωρίζοντας τον Συμεών Βολτσκόβ και τη δημιουργία του, αποφαίνεται χαρακτηριστικά:

«Πολλή ποίηση και πολλή αγάπη για την Κύπρο. Θαυμαστή ευαισθησία και έκδηλη καλλιτεχνική ψυχή».

Δρόμος στον Πενταδάκτυλο. Simeon Volchkov Arthouse.

Η Πέτρα του Ρωμιού στη δύση του ήλιου. Simeon Volchkov Arthouse.

Ο βοσκός και τα πρόβατα. Simeon Volchkov Arthouse.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Αποκαλύπτουμε εδώ τη μοίρα ενός ανθρώπου, η οποία χάραξε την πνοή και τον χρόνο, την ιστορία και την κουλτούρα της χώρας του: της πλουσιοπάροχης και της παντοδύναμης Μητέρας-Ρωσίας. Ο λόγος είναι για τον μεγάλο πατριδολάτρη, για τον φιλέλληνα και λάτρη της Κύπρου, Συμεών Βασιλιεβιτς Βολτσκοβ, ζωγράφο και ποιητή, τον λαμπρό αντιπρόσωπο της Κυπριακής δημιουργικής πνευματικότητας. Τρεις και ολόδιες είναι τελικά οι αγαπημένες και αξεχώριστες πατρίδες του Βολτσκοβ, γιατί η αγάπη του στην κατ' εξοχή μούσα του, την πανέμορφη Κατερίνα ελληνικής καταγωγής, την πιστή Γκρεκιά, επεκτείνεται στη μεγάλη καρδιά του δημιουργού και στην Ελλάδα και στο κάθε τι ελληνικό, όπου και να βρίσκεται.

Την ποιητική του ευαισθησία διαμόρφωσε η μαγική φύση της γενέτειράς του Κούπιανσκ-Ουζλοβάια, όπου γεννήθηκε το 1919 σε μια πολύτεκνη οικογένεια με γονείς ευκατάστατους και μορφωμένους (πατέρα Ρώσο και μητέρα Ουκρανή). Μεγάλωσε κάτω από τον έναστρο ουκρανικό ουρανό, εκεί όπου στα ποικιλόχρωμα λιβάδια ακούγεται ο ήχος των ασημένιων λυγερόκορμων δένδρων και όπου μεθούν με τη δική τους μυρωδιά οι ανθισμένες καστανιές και αγριοκερασιές. Πέρασαν χρόνια και ο Συμεών Βασιλιεβιτς πλέον τελειόφοιτος της Ανώτατης Ναυτικής Στρατιωτικής Σχολής της Σεβαστούπολης. Η γνωριμία του με την Κατερίνα πάνω σ' ένα επιβατικό πλοίο, όπου έκανε πρακτική, ως δόκιμος, του αλλάζει εξολοκλήρου την πορεία, καθώς ακολουθεί την ευτυχία του έως τη Μόσχα. Ήταν μόλις 20 χρονών. Εδώ παντρεύτηκαν (1939) και στη συνέχεια ο Συμεών Βασιλιεβιτς αποφασίζει για το επάγγελμα του ζωγράφου. Η ζωγραφική άλλωστε ήταν, μαζί με τη νοσταλγική αγάπη του για τη θάλασσα, το μεγαλύτερο μεράκι του από τα παιδικά χρόνια.

Το 1941 - Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος. Ο νεαρός Συμεών Βασιλιεβιτς φεύγει, για να υπερασπιστεί την πατρίδα του. Οι νιόπαντροι δεν πρόλαβαν να χαρούν την ευτυχία τους - ο γιος τους Βλαδίμηρος είναι μόλις 12 μηνών και ο χωρισμός που τους περιμένει είναι μακρόχρονος. Βαρύς τραυματισμός τον φέρνει το 1944 στο μετόπισθεν και κοντά στην οικογένειά του. Το 1945 γεννιέται η κόρη του Λάρα. Ακολουθούν σπουδές στο Υφαντουργικό Ινστιτούτο της Μόσχας στον κλάδο της ζωγραφικής. Αργότερα, χάρις στο ταλέντο του, παίρνει παραγγελίες από την Εθνική Πινακοθήκη Τρετιακόβσκαγια για πιστά αντίγραφα από μουσειακά έργα των διάσημων ζωγράφων. Τα χρόνια, γεμάτα μόχθο, περνούσαν. Ήταν χρόνια καλλιτεχνικής αναζήτησης και επαγγελματικής ωριμότητας του καλλιτέχνη. Ο Συμεών Βολτσκοβ είναι πρώτα απ' όλα άνθρωπος, με οράματα και αρετές, είναι τρυφερός και υπεύθυνος σύζυγος, είναι στοργικός γιος και πατέρας. Ίσως γι' αυτό η ζωγραφική του έχει τόσο συγκλονιστική Αλήθεια, ίσως γι' αυτό τα ποιήματά του και οι πίνακές του αγγίζουν τις καρδιές.

Κύπρος τον Ιούλιο του 1974. Πινακοθήκη Ιδρύματος Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'.

Τέλος της δεκαετίας του '80 ο Συμεών Βολτσκοβ, μαζί με τη σύζυγό του Κατερίνα, έρχεται για πάντα στην Κύπρο, όπου ζουν τα εγγόνια τους μαζί με την κόρη τους και τον γαμπρό τους, απόφοιτο του ΜΑΡΧΗ και έπειτα διεθνούς φήμης αρχιτέκτονα Μάρκο Παρτζίλη. Η Κύπρος γίνεται κομμάτι του εαυτού του. Εδώ αναγεννιέται ο μεγάλος αυτός καλλιτέχνης, που ανακαλύπτει καινούριο κόσμο, καινούριους τόπους, καινούριους χαρακτήρες. Εδώ καταξιώνεται ως ζωγράφος και χαίρει μεγάλης αναγνώρισης. Οι προσωπογραφίες του, οι θαλασσογραφίες και άλλα τοπία, που συνθέτουν την «Κυπριακή εποποιία», αφήνουν έντονη τη σφραγίδα τους στην ιστορία της κυπριακής ζωγραφικής. «Δεν συνιστούν απλώς ενδεικτικούς ώριμους καρπούς της Ρωσικής Ζωγραφικής Σχολής, αλλά εξακτινώνουν ένα διάφανο άπλετο φως, απαύγασμα της τελετουργίας του ήλιου στα μυστικά άδυτα του Κυπριακού ουρανού».

Στη λογοτεχνία ο Συμεών Βολτσκοβ διεισδύει ως ποιητής, ο οποίος αφομοίωσε τις καλύτερες παραδόσεις της κλασικής ρωσικής ποίησης, την ευκαμψία και μελωδικότητα της μέγιστης ρωσικής γλώσσας. Κι εδώ αναδιπλώνεται ένας άνθρωπος και ευαίσθητος και στοχαστής, μεγάλη διάνοια, που αντλεί την έμπνευση από την αέναη πηγή του ουμανισμού. Αδιάφευκτη μαρτυρία αποτελούν οι συλλογές του: «Κραυγή της ψυχής» (1993) με τα κυπριακά σονέτα, «Η ευτυχία μου Καστανομάτα» (2000) και η δίγλωσση καλλιτεχνική έκδοση ποιημάτων του στα ρωσικά και ελληνικά με τίτλο «Αλμπατρος», (μετάφραση και επιμέλεια της ποιήτριας και θυγατέρας του Λάρας Παρτζίλη). Το βιβλίο «Αλμπατρος» (2003) εκδόθηκε με μερική χορηγία του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου, εις μνήμην Συμεών Βολτσκοβ, του αοιδού της Ομορφιάς, ο οποίος, αν και σταμάτησε να τραγουδά, μας άφησε πλούσια κληρονομιά με αθάνατους ήχους και λαμπερά χρώματα.

φες εικόνες της θυγατέρας του Λάρας, η τραγική φιγούρα του γιου του Βλαδίμηρου, η εικόνα του άλλου του εαυτού- η αγαπημένη του Κατερίνα, η Οδύσσεια της δικής του θάλασσας ή καλύτερα η θάλασσα της δικής του Οδύσσειας, την κάθε ώρα αρχέγονη και σύγχρονη.

Διαβάζοντας και βλέποντας το πολύπτυχο έργο του Συμεών Βολτσκόβ, αναζήτησα «των ήχων την ατέλειωτη μαγεία», που «τραγουδά η ιερή Μούσα της ψυχής» τους δικούς του αγγέλους, υπέροχους και λευκούς. Κινήθηκε με ρυθμούς ψυχής ο Συμεών Βολτσκόβ. Κινήθηκε με ορμή ζωτική στα «γαλάζια όνειρά του», ως ένας αληθινός Δον Κιχώτης, κυνηγημένος από «φαρισαίους» και «δίδυμους Ροβεσπιέρους». Παρέμεινε, ωστόσο, πιστός «στον αγιασμό της απεραντοσύνης του Θεού», ένας αληθινός δημιουργός, συνεχιστής του αρχαίου, του αναγεννησιακού, του νεότερου θρησκευτικού, αισθητικού και ιστορικού μύθου, ένα αληθινό παιδί της Βασιλείας του Θεού, συνεχώς ξαπλωμένο με προσκέφαλο την πέτρα εκείνη της πύλης του ουρανού, όπου φαίνεται ονειρικά η Ιακώβεια κλίμακα αναβαινόντων και καταβαινόντων. Γνώρισε επώδυνα τον Άδη και δεν του στερήθηκε καθόλου ο Παράδεισος. Ένας σεσωσμένος σε διαρκή ζωγραφική και ποιητική ανάληψη. Αυτά τα πολύτιμα και πανίερα μου

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Γωνιά μικρή της Γης, ευλογημένη!,
Που όλους έθελγες από τα χρόνια τα παλιά.
Και αρκετοί του θρυλικού σου πλούτου διψασμένοι
Τα γαλανά της Μεσογείου διέσχιζαν νερά.

Ήταν Παράδεισος αξιοζήλευτος, γωνιά ευτυχίας.
Κάτω απ' τον ήλιο της γλυκιάς Κυπρίδας
Έλαμπε κι άνθιζε Γη της επαγγελίας,
Όπως τους κήπους της μυθικής Σεμιραμίδας.

Πολλοί της εξουσίας κρατήσαν το τιμόνι
Μέσα στο πέρασμα χρόνων πολλών.
Λογής- λογής ήρθαν βασιλιάδες κι ηγεμόνες
Και ο λαός σου υπέφερε το βάρος των δεσμών.

Μακρόσυρτα, αργά σερνόντουσαν τα χρόνια,
Άλλαζαν οι γενιές, διάβαινε η ιστορία,
Η ξένη κατοχή φαινόταν αιώνια,
Μα ήρθε η ώρα! Ήρθε η ελευθερία!

Αμμοχωστιανή Συμφωνία. Ιδιωτική Συλλογή.

**Σαλαμίνα Παλαιόστρα στη δύση του ήλιου.
Βουλή των Αντιπροσώπων Κύπρου.**

«Άλμπατρος»

Το ψάχνεις πάνω απ' το βυθό των θαλασσών,
Των ίδιων των θεών απόστολε μυστήριε!
Σαν οδοιπόρος με το πνεύμα των προσκυνητών,
Που τρέχει έξω απ' της ρουτίνας το μαρτύριο!

Των θαλασσών ο ταξιδιώτης ο δειλινός,
Προάγγελος της θύελλας, της μοίρας!
Είμ' αδελφός σου! Σαν εσέ μαρτυρικός
Που ζει στον κόσμο των δικών του των ονείρων.

Το ήμισύ μου - η Ρωσσία,
Το άλλο ρίζωσε στη μάνα Ουκρανία.
Γεννήθηκα Χριστιανός,
Σαν άλμπατρος αναζητώ ελευθερία! –

Ποθώ στιγμές που να πετάω τολμηρά
Με τα φτερά που φτιάχνουν όνειρα γαλάζια,
Και τη δουλειά, γιομάτη έμπνευση, μακριά
Από τη μάταιη ζωή, γιορτάζοντας,

Ποθώ. Και είν' των πόθων μου η κορυφή-
Η τύχη της αγωνίας, της αναζήτησης, -
Άθλος το έργο μου στη μάχη την πικρή,
Όπου η τόλμη – το παν για κάθε λύτρωση.